

Матеріал надано в авторській редакції

Дмитрук Олександр

"Яблунька в плавнях"

Великий луг! Неймовірно гарні луки розрізані на шматки голубими стрічками водяних протоків та нібиобсипані перлами маленьких блискучих озер. А скільки риби! Рибалити – донесхочу!

Розповідь піде про мене та мого брата, що ми були з тих шибайголів, які можуть зірвати навіть проповідь у церкві. Понад усе ми любили аж до вечора вештатися "біс його знає де", поїдати сусідські яблука та бігати від бабки Параски, яка тільки й думала, як з нас "вигнати чортів та усякі дурниці".

Та була в селі одна людина, яку ми поважали більше за інших. Це дід Трохим. Коли ми збиралися гуртом і юшка вже доварювалася, він раптово з`являвся, сідав біля вогнища та починав розповідати різні казки та історії, неначе був учасником тих подій. Найбільше нам подобались розповіді про козаків – характерників та їхнього отамана Сірка, тому ми грали, головним чином, у козаків і татарву. А дід тільки загадково всміхався у свої білі, немов сніг, вуса.

Ми всі любили Трохима та пригощали його юшкою. А він віддячував за це, розповідаючи нам, де найкраще буде ловитися риба: де сидять окуні, де спить сом, а де можна зустріти ракові нори.

А головне було те, що з деякими хлопцями він ходив плавнями і показував цікаві речі: залишки козацьких засік, старі дерева, дивні пагорби. Ми знаходили там багато старовинних коштовностей: наконечники від списів та стріл, шматочки кольорового скла, монети, кулі та ядра, підкови...

Одного разу я зустрів діда Трохима на шляху до старого млина. Спинивши мене, він сказав: «Ходімо, я тобі щось покажу. Певен, такого дива ти більше ніде не побачиш!»

Мене це дуже зацікавило, і я пішов. Стояло спекотне літо. Часу минуло багато, ми пройшли повз усі городи та сади, але все ще не зупинялися. Десь за годину побачили озеро, посеред якого був острівець, а на ньому стовпіла яблуня, та неабияка. Вона була така старезна та покручена, що здавалося, ніби росте тут вже не одне століття. Та це було не найдивніше. Вся яблунька була рясно завітчана червоно-білим цвітом!

Тільки тут Трохим сказав: «Це справжнє місце характерників!». Цієї ж миті він зник, наче його і не було.